

Hoofdstuk

1

WELKOM IN DUTJEBROEK, EEN SCHILDERACHTIG DORP
te midden van glooiende groene heuvels en kabbelende
beekjes, en overal koeien, heel veel koeien. Hier heb je er een.

Even wat feiten over Dutjebroek. Als je alle koeien uit Dutjebroek opstapelt, kom je makkelijk tot aan de maan en terug. (Al is dat misschien niet zo'n goed idee, want koeien hebben hoogtevrees en kunnen in de ruimte bovendien niet overleven zonder zuurstofhelm.)

In 1836 werd door een vergissing op de stembriefjes een koe verkozen tot burgemeester van Dutjebroek. (En ze deed het zo fantastisch dat ze er zelfs nog een tweede termijn aan vast mocht plakken.) Midden in het dorp staat nog altijd een standbeeld van deze koe.

Als je een hele dag naast een koe gaat staan, hoor je haar ongeveer honderd keer loeien, of misschien iets minder vaak. Boes tellen is een populaire hobby in Dutjebroek.

Dat is één!

Alles bij elkaar is Dutjebroek dus een geweldige plek als je van koeien houdt.

Mick Mulder hield niet van koeien.

Hoofdstuk

2

DIT IS MICK MULDER. Hij is op weg naar Dutjebroek. Moet je die jongen nou toch zien.

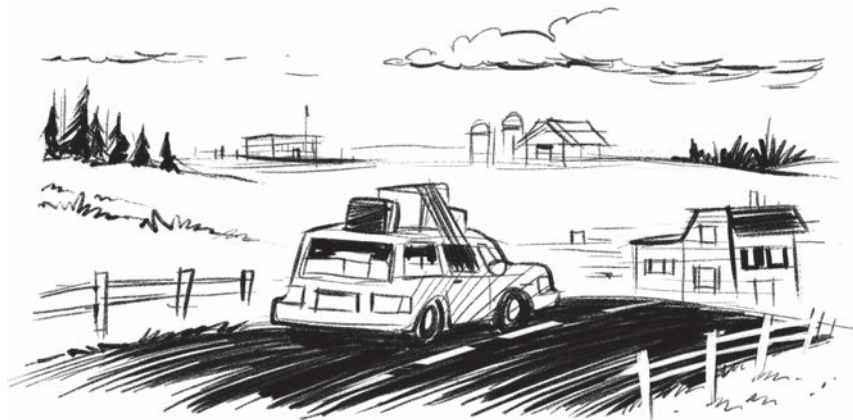
Die treurige mondhoeken. Die sombere blik. En kijk eens hoe hij zijn hoofd tegen het raampje heeft gedrukt, alsof hij maar één ding wil: ontsnappen.

En dan dat gezucht de hele tijd.

Dat was de honderdste zucht van vandaag.

‘Mick, hou alsjeblieft op met zuchten,’ zei Judy Mulder vanachter het stuur. ‘Straks hebben we ons eigen huis! Je krijgt een grotere kamer. En we hebben voortaan een tuin. Dit wordt het begin van een heel nieuw leven. Dus een glimlach mag best.’

Helaas, een glimlach zat er bij Mick niet in, want hij vond hun verhuizing naar Dutjebroek afschuwelijk. Hij vond het afschuwelijk dat hij afscheid had moeten nemen van zijn vrienden Cas en Ben. Hij vond het afschuwelijk dat hij afscheid had moeten nemen van hun oude appartement in het roze flatgebouw vlak bij zee. Hij vond het afschuwelijk dat hij afscheid had moeten nemen van zijn oude slaapkamer, waarvan alle vier de muren én het plafond beplakt waren met landkaarten. Hij had ze mee willen nemen, maar ze zaten zo goed vast dat ze scheurden toen hij ze van de muur probeerde te trekken. (Hij had die kaarten nooit zo goed vast moeten plakken.) Hij vond het afschuwelijk dat hij afscheid had moeten nemen van Max' Snoepkraam, zijn vaste adres voor snoep. En

hij vond het afschuwelijk dat hij afscheid had moeten nemen van zijn reputatie als grootste grappenmaker van zijn school, verdiend door jaren hard werken en veel creativiteit.

Mick bleef maar hopen dat ze zouden omkeren om weer naar huis te rijden, maar de auto tufte vrolijk door en kwam juist op dit moment langs het volgende bord:

Hoofdstuk

3

HET WAS AL NA TWAALVEN, maar Mick drentelde nog door zijn nieuwe kamer. Die was veel te groot. De muren waren veel te wit. Overal stonden verhuisdozen. Eigenlijk moest Mick allang slapen, maar hij was klaarwakker omdat deze kamer gewoon niet goed was. En het huis was niet goed. En de tuin niet. Mick gaf niks om grote kamers of huizen of tuinen. Dit was geen nieuw begin. Dit was een ellendig begin. Hij knipte het lampje uit dat naast zijn bed op een doos stond en kroop weer onder de dekens.

Mick kon niet slapen. Door het raam van zijn oude kamer hoorde hij terwijl hij in slaap viel altijd het geluid van de golven op het strand.

Mick stapte uit bed en deed het raam open. Ergens in de verte loeide een koe.

Als hij in zijn oude kamer zijn neus uit het raam stak, rook het naar zee. Hier rook het naar koeien.

Vandaag was een ellendige dag, maar morgen zou nog veel erger worden. Morgen begon hij op zijn nieuwe school.

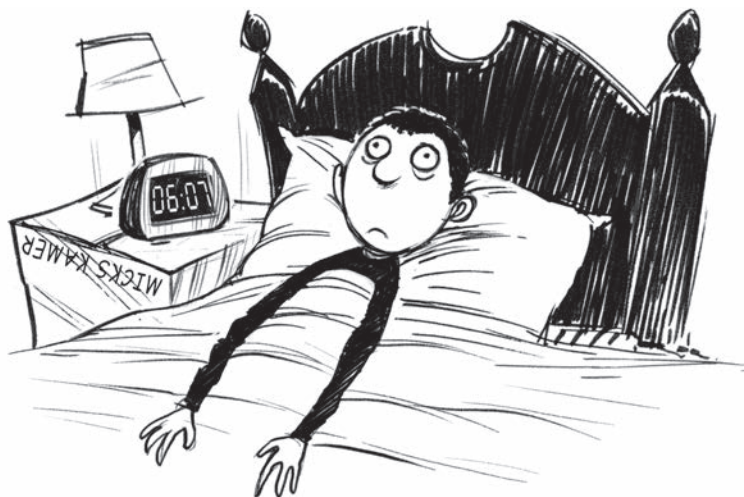
Met een akelig voor gevoel stapte Mick zijn bed weer in.

Hoofdstuk

4

MET EEN AKELIG VOORGEVOEL WERD MICK WAKKER.

Hij deed zijn ogen open en staarde naar het kale plafond. Hij had gedroomd dat het allemaal maar een droom was geweest. Nu wilde hij dat hij nog altijd droomde.

Mick deed zijn ogen dicht. Het liefst wilde hij weer in slaap vallen, maar beneden in de keuken hoorde hij zijn moeder het ontbijt al klaarmaken. Het ontbijt rook naar eieren. En naar

koeien. Of misschien was dat niet het ontbijt, maar waren het de koeien zelf.

Mick at zijn eieren. Ze smaakten akelig, maar misschien was dat ook gewoon zijn akelige voor gevoel.

Het akelige voor gevoel bleef tijdens het autoritje naar Dutjebroeks College voor Alles en Nog Wat.

‘Mam, kan ik deze klas niet gewoon overslaan?’ vroeg Mick. ‘Dat doen zo veel kinderen, een klas overslaan. Dan kan ik dit jaar allerlei leuke projecten doen. Ik heb altijd massa’s projecten, dat weet je. Dit wordt gewoon mijn projectjaar!’

‘Mick, als je een klas overslaat, krijg je geen jaar vrij. Dan begin je meteen in de volgende klas.’

‘Dat weet ik heus wel, mam, maar als ik dat doe, ben ik jonger dan alle andere kinderen. Dat is niet goed voor mijn ontwikkeling. Daarom vind ik mijn projectjaar juist zo’n goed idee.’

‘Er komt geen projectjaar.’

‘Misschien kan ik dit jaar dan gaan reizen. Je weet toch hoe graag ik de wereld wil zien! Ze zeggen dat reizen heel goed is voor je ontwikkeling.’

‘Nee.’

‘Misschien kan ik een sabbatjaar nemen. Weet je wat een sabbatjaar is, mam?’

‘Ja. Weet jij wat een sabbatjaar is?’

‘Nou, eh... een soort projectjaar, eigenlijk.’

‘Nee.’

Ze stopten voor het schoolgebouw.

‘Heb je alles bij je?’ vroeg Judy.

Mick keek naar zijn spullen. Hij had zijn nieuwe rugzak, zijn nieuwe broodtrommel met daarin zijn boterhammen, zijn nieuwe multomap, zijn nieuwe schriften, zijn nieuwe jas en – het allerbelangrijkste – zijn oude grappenboekje.